

Astrid Kersseboom:

‘Nieuws volgen zit in mijn bloed’

Ze was misschien wel het trouwdste gezicht van het NOS Journaal. Toch stapte Astrid Kersseboom begin dit jaar over naar het Radio 1 Journaal. Ze heeft geen seconde spijt van die keuze.

TEKST: BRAM DE GRAAF BEELD: SHODY CAREMAN

Nou, zeg: nu zien we elkaar alweer”, zegt NOS Journaal-presentator Jeroen Overbeek tegen oud-collega Astrid Kersseboom als hij haar op de journaalredactie in Hilversum tegenkomt. Ze missen haar bij het journaal, verklapte Overbeeks collega Winfried Baijens eerder. “Er zijn er meer die dat zeggen”, glimlacht Kersseboom.

Je was de ‘redactiemoeder’. Wat hield dat in?

“Ik noemde mezelf ‘de klasse-oudste’. Het is vanzelf ontstaan. De presentatoren vallen onder de hoofdredacteur, maar hen in de gaten houden is een van zijn vele taken. Dus nam ik het op me. Ik keek of hun roosters niet te zwaar waren, zorgde dat de sfeer goed was en dat alles liep. Ik hoef niet de baas te zijn, maar voel me wel verantwoordelijk voor anderen. Dat zit van nature in me.”

En je zorgde ervoor dat niemand daar naast z’n schoenen ging lopen?

“Ik heb er nooit iemand op hoeven aanspreken. Ik hield ze wel voor: ook al sta jij voor de camera, je bent onderdeel van een team. En zonder dat team ben je nergens.” ▸

*‘Op de radio kan ik de
diepte in, dat vind ik
een uitdaging’*

PASPOORT

Naam: Astrid Kersseboom

Geboren: 14 januari 1966 in Vlaardingen

Opleiding: Academie voor de Journalistiek Tilburg

Privé: Woont met haar man in Bilthoven. Ze hebben twee kinderen.

Carrière: Begon als bedrijfs-journalist. Werkte van 1988 tot 1998 bij Omroep Brabant, sindsdien bij de NOS. Ze was daar onder meer radionieuwslezer, invaller bij het *Radio 1 Journaal* en presentator van *Studio Sport* voor ze in 2004 vaste journaalpresentator werd. Daarnaast deed ze veel evenementen en Koningshuis-uitzendingen. In de zomer van 2020 won ze *De slimste mens*.

Waarom gaf je dat op voor het *Radio 1 Journaal*?

"Half november vorig jaar werd bekend dat Jurgen van den Berg zou vertrekken. Met mijn hoofdredacteur Marcel Gelauff besprak ik zijn opvolging. Hij somde wat opties op en vroeg toen: 'Of zou jij het

◀ willen?' Ik heb er een weekend over nagedacht en hakte de knoop door: ja! Ik had bij het journaal alles gedaan, van *breaking news*-uitzendingen tot staatsbezoeken. Het *Radio 1 Journaal* zou weer andere dingen van me vergen. Het is een programma waarop je als presentator veel meer je stempel drukt dan bij het journaal op televisie. Daar stel je twee of drie vooraf door-geproken vragen aan een correspondent of verslaggever en moet je in anderhalve minuut de informatie overbrengen. Op de radio duren de gesprekken veel langer en kun je de diepte in. Dat vind ik een enorme uitdaging."

Je mist je journaalcollega's niet?

"Ik zit nu in een andere club mensen. Het *Radio 1 Journaal* is heel erg samen iets maken, echt teamwork. Ik begin om 5.00 uur 's ochtends met een redactieploeg. Een ander team heeft de avond ervoor al veel voorbereid. Ik pas teksten aan, lees me in, overleg continu. En dan ga ik tot half tien de uitzending in. Rond de middag ben ik dan weer thuis, met nog een hele dag voor me."

Kun je dan ontspannen en afstand nemen van het nieuws?

"Ik kan goed de knop omzetten. Ik kruip altijd eerst weer in bed en slaap anderhalf uur. 's Middags wandel ik met de hond: 's avonds kijk ik het achtuurjournaal en *Nieuwsuur*, maar ook lekker een serie of een film. Ik zou het niet volhouden als ik de hele dag het nieuws moest volgen uit angst iets te missen. In huis staat vaak NPO Radio 1 aan, daar luisterde ik altijd al naar. Het nieuws volgen zit in mijn bloed. En dan rond half elf naar bed en om 4.00 uur weer op, zonder enige moeite."

Jurgen deed het programma zes jaar. Hij had met zijn specifieke stijl veel succes. Is het lastig om zijn opvolger te zijn?

"Als ik hetzelfde zou doen als Jurgen speel ik de presentator, dus ik heb meteen

bedacht: ik blijf mezelf. Ik ben bij de radio begonnen, dus voelde me al snel als een vis in het water. Het is heerlijk om weer achter de microfoon te zitten en vanuit mijn eigen nieuwsgierigheid invulling aan zo'n programma te geven. De grootste uitdaging vond ik om iemand naast mij te krijgen met wie het klikte. En met Wouter Walgemoed is dat waanzinnig goed gelukt."

Kersseboom groeide op in Vlaardingen, waar haar vader onderwijzer op een basisschool was. "Het vertellen hoe dingen in elkaar zitten, heb ik van hem", vertelt ze. "Thuis discussieerden we veel over politiek. Ik had er lang geen idee van wat ik wilde worden. In mijn middelbareschooltijd heb ik studies geschiedenis, Nederlands en Duits overwogen. Pas toen ik een beroepentest deed en daar journalistiek uitkwam, dacht ik: natuurlijk! Ik wilde altijd al veel verschillende dingen weten en onderzoeken, hield van verbanden leggen en van taal. Eerst wilde ik schrijven, maar toen ik op school kennismakte met radio wist ik: dit is het! Bij radio werk je alleen met geluid en dat zet de verbeelding aan het werk. Dat vind ik mooi. Ik deed daarna jaren radio bij Omroep Brabant en ook bij de NOS begon ik op de radio. Dus ik ben nu terug bij mijn eerste liefde."

Als gast bij *Goedemorgen Nederland* zei Geert Wilders eens: 'En nu dat vreselijke NOS-journaal met de sympathieke Astrid Kersseboom.' Beschouwde je dat als een compliment?

"Ik vond het vooral erg grappig. Mijn man moest er ook ontzettend om lachen, hij herkende zich er helemaal in. Het is wel opvallend dat het imago 'sympathiek' zo aan mij kleef, terwijl ik heel erg van dat *NOS Journaal* was."

Is je carrière gelopen zoals je had gedroomd? Was het niet je grootste ambitie om het gezicht van het achtuurjournaal te worden?

"Dat ik daarvoor in 2013 werd gepasseerd,

‘Ik moet nog lang niet denken aan stoppen’

was een teleurstelling. En dat heb ik ook kenbaar gemaakt. Maar toen heb ik die knop snel omgezet. Ik had kunnen blijven klagen, maar mijn naaste omgeving en ikzelf zouden daar dan het meeste last van hebben. En ik kon daardoor wel het Koningshuis en andere evenementen blijven doen, onderwerpen die me ook heel dierbaar waren.”

Bij wie kan de ‘klasse-oudste’ op zo’n moment van teleurstelling zelf terecht?

“Bij mijn thuisfront. Ze kunnen genade-loos zijn als het slecht was, lovend als het goed ging. En mijn moeder is er ook nog, ze volgt altijd alles van me. Vroeger wilde ze mijn rooster hebben, zodat ze wist wanneer ze de tv moest aanzetten. De radio is vrij duidelijk: vijf dagen van zes tot half tien. Dan kijkt ze op de webcam mee.”

Je zat bijna twintig jaar bij het NOS Journaal, bent al 35 jaar met je echtgenoot.

Wat zegt dat over jou?

“Dat ik heel trouw en loyaal ben. De overstap kwam op een mooi moment. Ik ben 56 en moet nog best lang werken. Pakweg tien jaar geleden gingen mensen bij de omroep op die leeftijd met de VUT. In vijftigers werd geen energie meer gestoken; die waren toch op weg naar de uitgang. Gelukkig is dat niet meer zo, want ik moet niet denken aan stoppen. Maar het is wel belangrijk dat je jezelf blijft uitdagen. Een nieuwe stap, zoals ik nu heb gedaan, is altijd goed. Het levert nieuwe energie op en ik kan weer nieuwe dingen in mezelf aanspreken.”

Dus het kan zo maar zijn dat je het Radio 1 Journaal ook twintig jaar blijft doen?

“Dat wil ik de luisteraars niet aandoen. Ook zij hebben op een gegeven moment behoefte aan een nieuw geluid. Ik ben pas negen maanden bezig, dus voorlopig zit ik hier nog wel even. Het is zo leuk!”

**Radio 1 Journaal | elke werkdag | 6.00
NOS | NPO Radio 1**